

Arrest

nr. 209 362 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Russische nationaliteit, diende op 25 augustus 2017 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag wordt op 26 september 2017, onder een bijlage 19*quinquies*, niet in overweging genomen omdat de bloed- of aanverwantschap met de burger van de Unie niet werd aangetoond.

De verzoekende partij diende op 27 september 2017 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van gezinshereniging met haar Spaanse schoonzoon G. P. D. (bijlage 19ter).

Voor 27 december 2017 moest de verzoekende partij de volgende documenten overmaken: een attest van onvermogen uit het land van herkomst en een attest 'niet ten laste OCMW' voor de aanvrager en de referentiepersoon.

Op 26 maart 2018, met kennisgeving op 27 maart 2018, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en neemt hij de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2017 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 04.09.1952

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar schoonzoon, de genaamde G. P. D. (RR: (...)) van Spaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Een arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon van onbepaalde tijd bij BVBA A. met bijhorende loonfiches, alsook een pensioenfiche 281.10 voor het jaar 2016. Echter blijkt uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier dat de tewerkstelling er werd beëindigd op 18.09.2017. Uit diezelfde gegevens blijkt evenwel dat referentiepersoon vervolgens bij Tempo Team NV aan de slag is gegaan, maar ook daar is betrokkene niet meer tewerkgesteld sinds 03.11.2017. Van andere eventuele inkomsten werd niets voorgelegd.

- Attesten dd. 25.09.2017 waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon heden niet ten laste zijn van het OCMW Antwerpen.

- Bewijs "Stand van de rekening" op naam van betrokkene dd. 09.06.2017 van de Spaarbank van Rusland, afdeling I., waaruit blijkt dat er in de periode van 09.12.2016 tot 09.06.2017 vier stortingen van 150 euro werden ontvangen. Uit dit attest kan echter niet afgeleid worden van wie deze stortingen afkomstig zijn, noch om welke reden zij werden overgemaakt.

Wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, deze worden niet als voldoende beschouwd om betrokkene te kunnen ten laste nemen in België. De referentiepersoon blijkt heden, volgens de voor DVZ beschikbare gegevens, geen inkomsten te verwerven. Gelet referentiepersoon heden niet over een inkomen beschikt, kan hij, zeker gezien zijn gezinslast, bezwaarlijk betrokkene ook nog ten laste nemen. Daarmee wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet. De referentiepersoon is inderdaad geen beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waardoor betrokkenen niet overeenkomstig art. 40bis, §4, tweede lid moeten aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dat betrokkenen ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel. Echter de bestaansmiddelen van de EU-burger worden wel degelijk geëvalueerd in het kader van art. 40bis, §2, 4°. Om ten laste te kunnen zijn, dient de EU-burger uiteraard over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Dit is hier niet het geval. Betrokkene dient reeds in het levensonderhoud van zichzelf, zijn vrouw en zijn twee minderjarige kinderen te voorzien. Gelet betrokkene heden niet over inkomsten

beschikt, kan er niet vanuit gegaan worden dat hij momenteel bijgevolg niet in staat is ook mevrouw nog ten laste te nemen (er wordt geen inkomen van de echtgenoot van de referentiepersoon voorgelegd). Het attest van het OCMW op naam van betrokkene doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Als bewijs van onvermogen legt betrokkene een attest voor van het Bestuur van het Pensioenfonds van Rusland, stedelijk arrondissement I. dd. 05.06.2017 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 4.09.2007 voor onbepaalde termijn een ouderdomspensioen geniet. Hieruit blijkt geenszins dat betrokkene onvermogen is, wel integendeel: betrokkene krijgt maandelijks 15605,53 roebel uitgekeerd. Verder worden er tevens geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit in haar land van herkomst of origine.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.09.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van het "zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikel 8 van het EVRM."

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster komt vorig jaar naar haar dochter die getrouwd is met een Spaanse onderdaan de heer G. P. D. (RRN (...)).

Verzoekster ging wonen met haar dochter en bovengenoemde echtgenoot van deze laatste met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De echtgenoot van de dochter van verzoekster was laatste tijd steeds economisch actief in België.

Hij had echter laatste tijd sommige problemen met zijn werkgever en diende ontslag te nemen.

De dochter van verzoekster heeft echter een job gevonden (zie stuk 2 in bijlage).

Haar echtgenoot volgt tevens een opleiding en zal binnenkort opnieuw actief zijn op de werkvloer.

Verzoekster meent dat de inkomsten van haar dochter voldoende zijn om verblijfsrecht van drie maanden.

Verzoekster meent dat de inkomsten van haar dochter mevrouw E. G.

Verzoekster is ook bezig om een attest te verkrijgen dat ze geen onroerende goederen in het bezit heeft.

Verzoekster was inderdaad ten laste van haar dochter en haar Spaanse echtgenoot voor dat ze naar België kwam.

Haar pensioen is miniem en de bewijzen van geldoverschrijvingen bevinden zich normaal gezien in haar administratief dossier.

Verzoekster is momenteel bezig om de nodige documenten aangaande geen bezit van onroerende goederen in haar hoofde.

Verzoekster kan wat blijkt uit de bovenstaande niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Het terugsturen van verzoekster is schadelijk voor haar privé en gezinsleven.

Verzoekster heeft echter een tijd nodig om de nodige bewijzen te verzamelen dat ze ten laste was van haar dochter en de echtgenoot van die laatste toen ze nog in de Russische Federatie woonde.

De dochter van verzoekster E. verdient bovendien voldoende om haar moeder ten laste te nemen.

De verwerende partij hield geen rekening met deze inkomsten van de dochter van verzoekster vanaf begin 2018. De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet correct.

Het terugsturen van verzoeker naar haar land van herkomst kan bijgevolg een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekster.

Het familiale leven van verzoekster speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privé leven en familiaal leven vormen.

Het artikel 8 van het Europese Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie d.d. 19 september 1997 resulteert dat het artikel 8 van het EVRM rechtstreeks effect heeft in het Belgisch recht (Cass., 19 september 1977, nummer JC979J2).

Het artikel 8 beschermt “ het recht van elk menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven in vol respect van zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid” voor de ontwikkeling en ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid (L. Renchon, “La convention europeenne et la regulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique”, in la Miese en oeuvre interne de la Convention europeenne des droits de l'Homme, Ed. Jeune Barreau de Bxl, 1994, p. 368-369).

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan “als normaalgesproken behorend tot het privéleven” beschouwen “alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven” (Cohen-Jonathan, La Convention Europeenne des droits de l'Homme, 1989, p. 368-369).

Het is geen enkel twijfel dat voor verzoeker en zijn huidige partner het samenzijn een fundamenteel element uitmaakt van het privé leven beschermd door het artikel 8 van het EVRM (CICE, arrest Volesky dd. 29 juni 2004, nummer 63627/00); zelf als afwijkingen van dit recht toegestaan kunnen worden onder de voorwaarden voorzien door het artikel 8, alinea 2 van het EVRM, dan nog wordt ten allen tijde de familiale eenheid als principe behouden en mag de scheiding slechts de uitzondering zijn.

Paragraaf 2 van voormeld artikel staat enkel inmenging in dit recht toe wanneer er op cumulatieve wijze aan drie voorwaarden wordt voldaan: de inmenging moet voorzien zijn door de wet, zij moet conform zijn met de wettelijke doelstellingen gedefinieerd door deze paragraaf en zij moet noodzakelijk zijn in een democratische maatschappij.

Deze laatste vereiste betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet zijn door een gebiedende sociale nood en in proportie dient te zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling (Europees Hof R.M., 13 juli 1995, R.D.E., 1996, p. 755).

De Europese Commissie van de Rechten van de Mens heeft de gelegenheid gehad om te herhalen dat, wanneer de vreemdeling geen familiale banden heeft noch andere banden van sociale integratie in het land waarheen hij wordt geleid, de verwijdering van deze vreemdeling enkel in uitzonderlijke gevallen zou kunnen worden gezien als geproportioneerd (Europees Hof, arrest Djeroud, 23 januari 1991, serie A, nummer 191-B, p. 35-36, § 65).

Een beslissing tot terugkeer zou een inmenging uitmaken in de privé sfeer en in de persoonlijk sfeer van verzoekster omdat zij een scheiding met zich meebrengt van haar met haar vitale entourage, haar sociale en

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens beschermt immers het recht van het individu op eerbied voor zijn privéleven en familiaal leven.

Terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst zal leiden tot onherstelbare schade in hoofde van zowel verzoekster als in hoofde van haar dochter en de partner van die laatste waarmee ze thans een gezin vormt.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief er voor te zorgen dat geen enige schade wordt toegebracht aan de vrijheid van het individu om een normaal privé leven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat het aan het individu de facto mogelijk wordt gemaakt zijn gezinsleven en privé leven te leiden.

Gezien wat voorafging, zou dergelijke beslissing tot terugkeer niet in proportie zijn met het door Uw diensten nagestreefde doel, ook al zou het doel wettelijk zijn, een dergelijke beslissing zou een miskennis zijn van de eerbied verschuldigd aan het privé-leven en het familiaal leven van verzoekster en zodoende ook van het artikel 8 EVRM.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet correct.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst kan bijgevolg een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Het gezin heeft momenteel zeker voldoende inkomsten op basis van werk van de dochter van verzoekster mevrouw E. G..

De rechten van verzoekster op gezinshereniging werden hoe dan ook geschonden.

Verzoekster houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor de Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat de referentiepersoon (haar schoonzoon) haar ten laste kan nemen. Diens bestaansmiddelen zijn niet voldoende omdat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon zijn achterhaald omdat uit een DOLSIS-onderzoek blijkt dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten bij diens werkgevers niet meer bestaan en de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is sinds 3 november 2017. De verzoekende partij gaat voorbij aan deze vaststelling. Bovendien werd geen onvermogen van de verzoekende partij in het herkomstland aangetoond. Deze motieven zijn afdoende.

Verzoekende partij maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Deze aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.3.1. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.(...)”

Uit deze bepaling blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon of minstens van diens gezin om het gezin te kunnen vervoegen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting, die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inkomsten van de referentiepersoon heeft voorgelegd die evenwel achterhaald zijn. De bestreden beslissing stelt: *“Een arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon van onbepaalde tijd bij BVBA A. met bijhorende loonfiches, alsook een pensioenfiche 281.10 voor het jaar 2016. Echter blijkt uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier dat de tewerkstelling er werd beëindigd op 18.09.2017. Uit diezelfde gegevens blijkt evenwel dat referentiepersoon vervolgens bij Tempo Team NV aan de slag is gegaan, maar ook daar is betrokkene niet meer tewerkgesteld sinds 03.11.2017. Van andere eventuele inkomsten werd niets voorgelegd.”* De verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is en weerlegt dit motief niet. Dit heeft tot gevolg dat de neergelegde loonfiches van deze werkgevers nietszeggend zijn. De verzoekende partij betwist niet dat de referentiepersoon thans een opleiding volgt, dat diens arbeidsovereenkomst door hem is beëindigd zodat het besluit, dat geen voldoende inkomsten van de referentiepersoon zijn aangetoond, correct is.

De verzoekende partij houdt voor dat haar dochter thans tewerkgesteld is. Zij legt twee attesten voor.

De verwerende partij merkt correct op dat voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkel bewijs werd overgemaakt die een aanduiding kon geven over het bezit van enige inkomsten van de dochter van de verzoekende partij, gehuwd met de referentiepersoon. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met gegevens die haar niet bekend zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad moet zich voor zijn wettigheidstoetsing plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het staat de verzoekende partij overigens vrij een nieuwe aanvraag in te dienen en de inkomsten van haar dochter kenbaar te maken aan de verwerende partij. Hetzelfde geldt indien de referentiepersoon opnieuw over inkomsten zou beschikken, argument dat thans louter hypothetisch is. Evenmin kan de verzoekende partij de verwerende partij verwijten geen rekening te houden met documenten die moeten aantonen dat de verzoekende partij geen onroerend goed bezit in het herkomstland en die de verzoekende partij nog aan het opvragen is bij de overheid van het herkomstland.

Het komt de aanvrager toe zijn gegevens te actualiseren indien wijzigingen zich voordoen. De verzoekende partij gaat voorbij aan het motief dat geen bewijzen zijn voorgelegd over de inkomsten van de nieuwe tewerkstelling van de echtgenote van de referentiepersoon en dat er geen inkomsten zijn

voorgelegd van de referentiepersoon die nog bestaan. Door na te laten de verwerende partij in kennis te stellen van een eventueel nieuwe arbeidsovereenkomst, kan de verwerende partij niet nagaan of deze arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur is of voor bepaalde duur. De voorwaarden van een nieuwe tewerkstelling en de hoegrootheid van de inkomsten ervan, zijn haar onbekend.

De Raad herhaalt dat de zorgvuldigheidsplicht wederkerig is. De verzoekende partij schiet tekort en is zelf onzorgvuldig omdat zij geen bewijzen voorlegde van de nieuwe inkomsten van haar dochter terwijl uit het middel blijkt dat deze bestaan sinds “begin 2018”.

De grieven over het onvermogen van de verzoekende partij zijn overbodig nu vaststaat dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen inkomsten voorlagen die een aanduiding geven dat de referentiepersoon de verzoekende partij ten laste kan nemen. Zoals de bestreden beslissing stelt, moet de EU-burger over voldoende bestaansmiddelen beschikken om een tenlasteneming aannemelijk te maken. Overigens is ook het motief, dat stelt dat de verzoekende partij niet aantoonde geen onroerend goed te bezitten in het herkomstland, correct. Het gegeven dat de verzoekende partij tracht documenten van haar overheid te verkrijgen, is niet van aard dit motief te weerleggen. Hiermee wordt de correctheid van het motief niet weerlegd.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven niet correct of kennelijk onredelijk zijn. De motieven vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij maakt aldus de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.4.1. De verzoekende partij meent dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden is.

De verzoekende partij meent dat een terugkeer een zware en ongerechtvaardigde inmenging zou zijn van haar recht op eerbied voor haar gezinsleven en haar privéleven. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie om te wijzen op de directe werking van artikel 8 van het EVRM. Zij geeft een theoretische uitleg over welk recht artikel 8 van het EVRM beschermt en wijst op haar tweede lid. Zij houdt voor dat enkel in uitzonderlijke gevallen een verwijdering kan, indien de te verwijderen persoon geen familiale of andere banden heeft in het herkomstland. Haar terugkeer zou leiden tot onherstelbare schade voor gans de familie. De overheid moet op actieve wijze ervoor zorgen dat het mogelijk is het privé- en gezinsleven verder te zetten. De bestreden beslissing is niet in proportie met het nagestreefde doel. Haar rechten op gezinshereniging zijn geschonden.

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van een privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De directe werking van deze bepaling is niet betwist.

De verwerende partij merkt terecht op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Er is geen bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij

de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

In dit geval bestaat het gezin uit de verzoekende partij, haar dochter en haar schoonzoon. Haar kinderen zijn meerderjarigen, volgens het verzoekschrift, en is de verzoekende partij slechts vorig jaar naar België gekomen.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dergelijke bijkomende elementen zijn in dit geval niet aangetoond. Naar eigen zeggen is de verzoekende partij slechts vorig jaar naar haar dochter en schoonzoon gekomen zodat mag aangenomen worden dat de verzoekende partij gans haar leven heeft opgebouwd in het herkomstland. Zij geniet aldaar van een pensioen.

In dit geval betreft de situatie een eerste toelating. Het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en moet er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM gebeuren. Er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Het belang van de overheid bestaat er onder andere in om de overheidsfinanciën te vrijwaren door voorwaarden te verbinden aan het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en

dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Zij toont geen bijzondere banden van afhankelijkheid van haar meerderjarige kinderen aan en legt geen concrete elementen voor over haar privéleven in België, terwijl anderzijds zij pas sedert vorig jaar naar België is gekomen.

De wetgever heeft bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van bijvoorbeeld een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). Naar analogie geldt hetzelfde voor de gezinshereniging met een Spanjaard. In dit geval toont de verzoekende partij niet aan dat zij de aan de voorwaarden van een gezinshereniging met een Spanjaard voldoet.

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden, bijvoorbeeld van een Belg, slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij toont de schending van artikel 8 van het EVRM niet aan. Er kan geen disproportie worden vastgesteld.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.5. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN